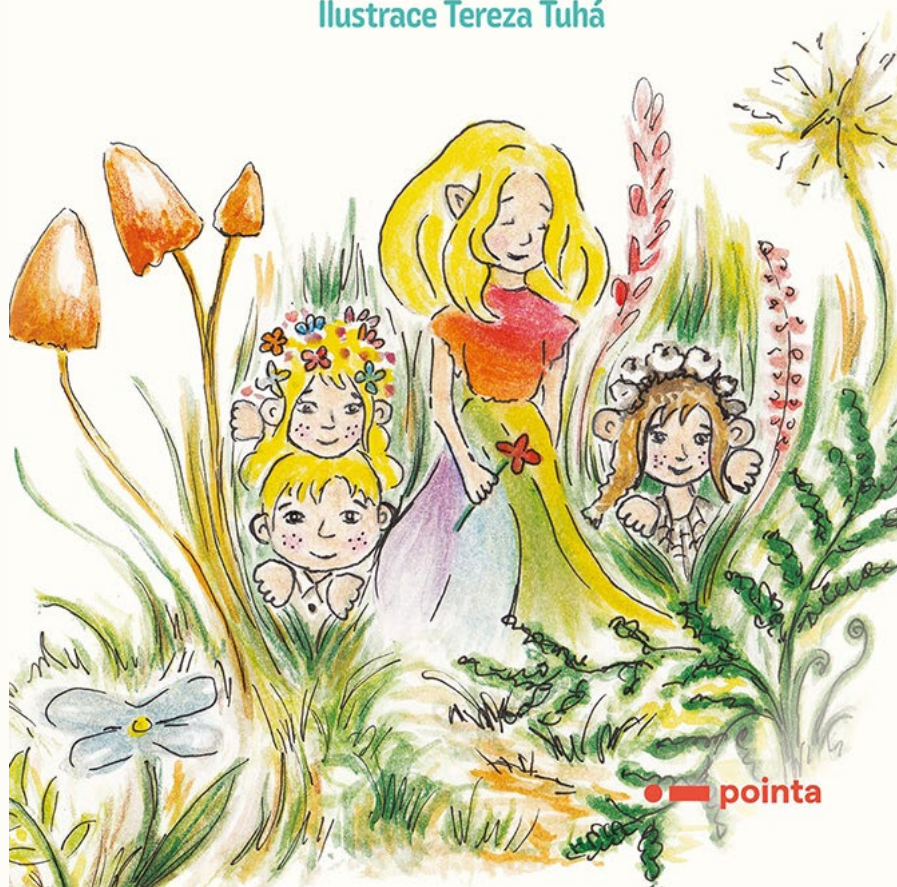

Zuzana Šestáková

DIVUKRÁSNÉ PŘÍBĚHY SLEČNY DUHY

Ilustrace Tereza Tuhá

Divukrásné příběhy Slečny Duhy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Zuzana Šestáková
Divukrásné příběhy Slečny Duhy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

*Všem láskyplným
malým i velkým človíčkům –
pomáhejme si a držíme při sobě,
ať do každého dne vneseme
alespoň kousíček
duhy.*

Zuzana Šestáková

DIVUKRÁSNÉ PŘÍBĚHY SLEČNY DUHY

Ilustrace Tereza Tuhá

Ten den, kdy k nám na Střapatou louku poprvé přišla Slečna Duha, byl velice zvláštní. Podle Pralinky byl úplněk, ale já si tím nejsem tak docela jistý. Čím si však jistý jsem, je, že to byl úplně zvláštní den a ještě tím, že Slečna Duha byla to nejmilejší a nejněžnější stvoření, jaké kdy k nám na Střapatou louku zavítalo. A taky bych mohl na svůj tvorečkovský pupek přísahat, že ten den byla na nebi ta nejduhovější, nejnádhernější a nejzářivější duha, jakou jsme kdy spatřili.

Ach jo, ach jo! Třikrát ach jo. Za prvé proto, že takové dny se opakují jen jednou, možná dvakrát za sto let. Za druhé proto, že je to podle Pralinky jen jednou, možná dvakrát za dvě stě let. A za třetí proto, že nám všem Tvorečkům bude Slečna Duha moc chybět.

Uvelebte se, příběh Tvorečků ze Střapaté louky právě začíná

To ráno se rodil velice horký letní den. Slunce se pozvolna posouvalo po blankytně modré obloze, a přestože ještě nedosahovalo své plné síly, vše vydatně prohřívalo světelnými paprsky. Všichni obyvatelé Střapaté louky hledali místo, kde by bylo možné se alespoň trochu ukrýt před přívalem horka.

Rosička, Voděnka, Janíček a Petr Klíček by se nejraději svlažili chladnou vodou, ale všechna ranní rosa už byla dávno tatam. Když už se Tvorečkům zdálo, že ten den snad padnou vedrem, naštěstí se na nebe odněkud vplížil veliký dešťový mrak. Janíček jej se zájmem pozoroval. Mrak byl na nebi ale zcela sám a to mu přišlo trochu zvláštní.

Dešťový mrak se pozvolna pohyboval po nebi a vypadalo to, že se brzy chystá zakrýt slunce. „I kdepak,“ říkal si pro sebe Janíček. „Dneska se sluníčko schovávat nechystá. Kdepak.“ A měl pravdu. Mrak jakoby chtěl slunci něco pošeptat, přišel až k němu, ale nezakryl z něj ani ždíbíček. Místo toho se ještě více zakabonil a pak na Střapatou louku spustil svůj blahodárný déšť.

To bylo jáсотu, to bylo radosti. Všichni Tvorečkové vybíhali ze svých domovů, aby tančili a skotačili mezi dešťovými kapkami, když tu kdosi vykřikl: „Podívejte, duha!“ Hlasité veselí ustalo a zraky všech se upínaly k obloze. Na okamžik, kratičký jako pavoučí nádech, zavládlo mezi Tvorečky úplné ticho následované výdechem údivu: „Ta je!“

Ta nejkrásnější, největší a nejzářivější duha, jakou kdy bylo možné spatřit, zdobila nebe sedmero barvami.

Byla to pro všechny slavnostní událost. Déšť, který se na Tvorečky snášel, byl teplý, prostoupený sluncem a v každé kapičce ukryval kousek duhy. Tvorečkové spěchali pro nádobky a začali je plnit duhovými kapičkami. Janíček taky sbíral spolu s ostatními dešťové kapky, když tu jej přepadl nezvykle zvláštní pocit. Pozorně se rozhlédl po Střapaté louce, ale nic neobvyklého neviděl. Zaposlouchal se, ale ani po větru žádný zvláštní zvuk nepřicházel. Přesto měl Janíček pocit, jako by jej někdo volal. Nechal tedy ostatní Tvorečky sbírat duhové kapky a sám se vydal za tím podivným voláním někam napříč Střapatou loukou.

Jak se Janíček vzdaloval z vesnice Tvorečků, nespouštěl z očí zářivý duhový oblouk, který sahal z jednoho konce Střapaté louky na druhý. Šel, aniž by měl nejmenší tušení, kam to vlastně jde. Vesnice Tvorečků se už začínala ztrácet z dohledu a v Janíčkově sílil pocit, že by se možná měl raději vrátit zpátky, když tu se ozval za jeho zády jemný a trochu nešťastný hlas: „Já vůbec netuším, kde to vlastně jsem.“

Ohlédl se a tu ji poprvé spatřil – dívenku v duhových šatičkách lehounkých jako vánek. Nesměle na něj hleděla pomněnkovými očima a v ten okamžik Janíček všemu porozuměl. „To ty jsi mě volala.“

„Já?“ podivila se dívka, ale pak si znovu nešťastným hláskem povzdechla. „Vůbec netuším, kde to jsem ani jak jsem se sem dostala.“

„Hádal bych, že jsi sklouzla po duze,“ dovtípil se Janíček a pohledem si měřil duhový oblouk z jednoho konce na druhý. Přišlo mu, jako by duha z blankytné oblohy pomalu mizela. A opravdu. Její barvy ztrácely svůj jas a za chvíli už po nich zbyl jen nepatrný nádech.

„Co si teď počnu?“ vzlykala duhová dívka. „Jak se dostanu zpátky?“

Janíček se zatvářil sklíčeně. Neměl rád, když se někdo trápil a ještě víc by jej mrzelo, kdyby nemohl pomoci. Zkoumavě se na dívku zahleděl a pak jej napadlo: „Určitě to není jen tak, že jsi se tady ocitla. Navíc jsem tě moc rád potkal. Jmenuji se Janíček a bydlím s ostatními Tvorečky támhle na okraji Strápaté louky. Můžeš jít se mnou.“

Dívka neodpověděla, jen dál upřeně hleděla k nebi, dokud se všech sedm barev duhy docela nerozplynulo. Pak vzdychla, bezradně pokrčila ramínky a pokusila se na milého Janíčka alespoň trošičku usmát.

„Snad nebude tak zle,“ chlácholil Janíček a podal jí ruku, aby se společně vydali k vesnici Tvorečků na okraj Strápaté louky. Cestou se ještě několikrát ohlédli na místo, kde ještě před chvílí zdobila nebe ta nejkrásnější duha.

